

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 16151

гр. София, 15.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 179 СЪСТАВ, в закрито заседание на петнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ГЕРГАНА ИВ. КРАТУНКОВА

като разгледа докладваното от ГЕРГАНА ИВ. КРАТУНКОВА Частно гражданско дело № 20241110116201 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 413, ал. 2 ГПК.

Подадено е заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК с вх. № 90391/19.03.2024г. от Т. Н. Н. и П. Б. Н., чрез своята майка и законен представител Т. Н. срещу „Т.А.“ АД – дружество регистрирано по правото на Република Т. чрез търговското представителство „Т.А.“, регистрирано в БТПП.

С Разпореждане от 01.04.2024 г., съдът е предоставил възможност на заявителя в тридневен срок от съобщението да представи доказателства, че длъжникът е правосубектен по правото на Република Т.. На страната е указано, че при неизпълнение на указанията заявлението ще бъде отхвърлено. Подадена е молба, с която заявителят е изпълнил указанията на съда, като е ангажирал доказателства за правосубектността на длъжника.

Съдът, като взе предвид становището на страните и представените писмени доказателства п намира за установено следното:

Заповедното производство е формално, като цели да провери дали е налице спорно вземане. Това е причината в правилото на чл. 411, ал. 2 ГПК да са предвидени основания за отхвърляне на заявлението – така в т. 4 и т. 5 е предвидено, че заявлението се отхвърля и заповед за изпълнение не се издава длъжникът няма постоянен адрес или седалище на територията на Република България; съответно длъжникът няма обичайно местопребиваване или място на дейност на територията на Република България.

В случая длъжникът няма седалище в Република България, а с оглед изясненото по-горе предвид характера на търговското представителство при БТПП не може да се приеме, че е налице и място на дейност в Република България, още повече, че самите заявителите в молбата си от 19.02.2024 г. сочат, че правоотношението им е възникнало директно с дружеството. В този смисъл – заповедното производство – така както е регламентирано в ГПК, като облекчен ред за проверка дали едно вземане е спорно, съответно за издаването на изпълнителен титул е неприложимо в процесната хипотеза. Това не означава, че в

хипотезата на общ исков процес, българският съд няма да е международно компетентен, но в хипотезата на общ исков процес е приложим различен процесуален ред и различни процесуални правила.

Съгласно чл. 411, ал. 2, т. 4 от ГПК, заповед за изпълнение на парично задължение не се издава, респ. съдебната процедура по реда на чл. 410 от сл. е неприложима, ако длъжникът - търговец няма седалище и адрес на управление на територията на Р България (така Определение от 25.01.2021 г. по в.гр. д. № 12099/2020 г. по описа на СГС и др.)

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК с вх. № 374108/28.12.2023 г. от вх. № 90391/19.03.2024г. от Т. Н. Н. и П. Б. Н., чрез своята майка и законен представител Т. Н. срещу „Т.А.“ АД – дружество регистрирано по правото на Република Т. чрез търговското представителство „Т.А.“, регистрирано в БТПП.

РАЗПОРЕЖДАНЕТО може да бъде обжалване в едноседмичен срок от съобщението пред Софийски градски съд с частна жалба. Препис от разпореждането да се връчи на заявителя

Съдия при Софийски районен съд: _____